

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: R. A.*, narozený X, státní příslušnost Ukrajina, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.*, se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 31.8.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.8.2017 č.j. OAM-129/LE-LE05-LE25-PS-2017,

t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á.**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 31.8.2017 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 15.8.2017, č.j. OAM-129/LE-LE05-LE25-PS-2017, kterým byla žalobci ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**) až do 28.11.2017. Žalobce nejprve obecně namítal, že žalovaný porušil § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen **správní řád**), čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice, čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv. Dále namítal, že správní orgán nedostatečně odůvodnil uložení opatření, které je svou povahou omezením osobní svobody. V souvislosti s tím odkázal na důvodovou zprávu k § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, což je transpozicí ustanovení čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice a na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie C-534/11, Arslan, bod 63.*

Žalobce uvedl, že správní orgán je povinen v průběhu zajištění zkoumat, zda důvody (a v nich obsažený účel) zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají v průběhu celého trvání zajištění (§ 46a odst. 9 zákona o azylu). V napadeném rozhodnutí schází

dostatečná formulace důvodů zajištění, když správní orgán přistoupil k zajištění toliko na základě naplnění hypotézy ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu bez uvedení, za jakým konkrétním účelem považuje setrvání žalobce v zajištění za nezbytné. Konstatoval proto, že je potřeba individuálně odůvodnit, jaký účel plní zajištění ve vztahu k probíhajícímu správnímu řízení o vyhoštění a uvedl, že je povinností správního orgánu v rozhodnutí o povinnosti cizince setrvat v zajištění uvést konkrétní důvody, z kterých vyplývá, že stanovený účel zajištění alespoň s jistou pravděpodobností bude naplněn v stanovené lhůtě zajištění.

Dále žalobce namítal nedostatečné odůvodnění možnosti uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, když správní orgán vycházel toliko z informací sdělených žalobcem do protokolu při zajištění cizineckou policií a nezkoumal samostatně skutkový stav věci tak, aby bylo možné o (ne)uložení zvláštních opatření přezkoumatelně rozhodnout. Žalobce také poukázal na to, že správní orgán během řízení jej nedostatečně poučil o všech okolnostech podstatných pro správní řízení, pro posouzení věci správním orgánem a o všech právech, které žalobce v řízení o zajištění a s tím souvisejícím řízení o správním vyhoštění má. Žalobce zejména namítal fakt, že nebyl ze strany správního orgánu poučen o významu partnerských vazeb na území České republiky (dále jen **ČR**) a také uvedl, že správní orgán použil stejný výsledek v souvisejícím řízení o správním vyhoštění žalobce. Také namítal, že s ohledem na jeho partnerku a dceru nebyla dostatečně odůvodněna účinnost zvláštních opatření a napadené rozhodnutí je tedy zásahem do práva na rodinný a soukromý život žalobce.

Poslední žalobní námitka spočívala v délce zajištění, která byla žalobci uložena na 110 dnů (z maximální zákonné doby zajištění 120 dnů). Žalobce nepovažuje své setrvání v ZZC po tak dlouhou dobu za nevyhnutelné, i kdyby byly naplněny podmínky k uložení zajištění.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a fotografie žalobce s rodinou*).

Napadeným rozhodnutím ze dne 15.8.2017 č.j. OAM-129/LE-LE05-LE25-PS-2017 žalovaný uložil žalobci povinnost setrvat v ZZC dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to do 28.11.2017. Důvodem zajištění cizince byly následující skutečnosti:

Dne 8.8.2017 upozorovala hlídka Policie ČR v Praze na Karlově náměstí muže, který jakmile si hlídky všiml, náhle změnil směr chůze. Hlídka muže dostihla a vyzvala k prokázání totožnosti, ale žalobce nepředložil k prokázání své totožnosti žádný doklad a uvedl, že cestovní doklad ztratil. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce má záznam v Evidenci nežádoucích osob (dále jen **ENO**). Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn a eskortován na Policii ČR, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Zde bylo lustrací zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území ČR, a že mu bylo uloženo vyhoštění z území členských států EU na dobu 1 roku, přičemž mu byla stanovena lhůta k vycestování dne 17.5.2014. Žalobce však uvedené rozhodnutí nerespektoval, nevycestoval a dne 11.8.2014 byl opětovně na území ČR zadržen, a následně dne 15.9.2014 odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., *trestní zákoník*, k trestu vyhoštění z ČR na 20 měsíců. Žalobce byl dne 5.12.2014 opětovně zadržen na území ČR, a následně umístěn do ZZC, kde podal dne 10.12.2014 žádost o mezinárodní ochranu, přičemž mu mezinárodní ochrana nebyla udělena. Žalobce byl v postavení žadatele o mezinárodní ochranu do 4.5.2017. Lhůta 30 dnů pro vycestování z území ČR uplynula dne 3.6.2017 a žalobce tak na území ČR pobýval od 4.6.2017 neoprávněně. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR

neoprávněně bez platného cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění i soudem uloženým trestem vyhoštění, byl proto zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

Při pohovoru dne 9.8.2017 žalobce sdělil, že cestovní pas ztratil někdy v roce 2014, ale tuto skutečnost nikde nehlásil, protože si byl vědom, že nemá platné vízum a nevěděl, že mu již skončil azyl. Vypověděl, že zde žije jeho matka, u které nyní bydlí a nikoho jiného na území ČR nemá. Následně však dodal, že by vycestoval i se svojí přítelkyní a svou dcerou, které také žijí na území ČR, ale odmítl určit jejich totožnost.

Dne 10.8.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o azyl v ČR, protože mu hrozí nebezpečí ze strany soukromých podnikatelů, vymahačů a také zločinců, kteří jsou v dané oblasti na rozhodujících místech. Chce také zůstat v ČR, aby zde mohl být se svojí partnerkou, se kterou má čtyřměsíční dítě, které potřebuje živit, a žije zde také jeho matka.

Žalovaný posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Když správní řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno dne 4.5.2017, opakovanou žádost však žalobce podal opětovně teprve po svém dalším zadržení policií, zajištění a umístění do ZZC. Učinil tak po více než 3 měsících po ukončení předchozího azylového řízení.

Správní orgán se zabýval i tím, zda by bylo účinné uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Po posouzení všech okolností týkající se žalobce i s ohledem na jeho dosavadní chování správní orgán vyhodnotil spolu s odkazem na judikaturu NSS, že v jeho případě by nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 8.9.2017 neuznal žádnou z námitek žalobce důvodnou, neboť má za to, že se nedopustil v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci. K námitkám žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Dále poukázal žalovaný na jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce (*především nerespektování uloženého správního vyhoštění, ani trestu vyhoštění*), ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Co se týče soukromého a rodinného života, prokazatelně žalobce uvedl při podání vysvětlení dne 9.8.2017, že na našem území bydlí se svou matkou, že je svobodný a má jednu dceru. K vycestování uvedl, že by vycestoval s přítelkyní a s dcerou, neuvedl ale bližší informace k dceři ani k přítelkyni, navíc s nimi na našem území společnou domácnost nesdílí, když sdělil, že bydlí pouze se svou matkou.

Žalovaný trval na tom, že jeho závěr stran délky zajištění žalobce v ZZC neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti. Přezkoumatelně délku zajištění žalobce dostatečně zdůvodnil na v napadeném rozhodnutí (viz str. 5-6). Vzhledem k době, kdy je rozhodováno o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, je správní orgán v určité časové tísní, zejména z důvodu krátkosti lhůty (5 dnů) dané mu zákonem k rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu. Logicky tak žalovaný vycházel především z materiálů Policie ČR, které bezprostředně předcházely řízení o mezinárodní ochraně vzhledem k tomu, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až v ZZC, kam byl přemístěn po zajištění právě policejním orgánem a bylo v jeho věci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Při vyhotovení rozhodnutí o zajištění dle zákona o azylu však nelze pominout důvody, které vedly k předchozímu zajištění cizince. V této souvislosti správní orgán odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) ze dne 26.1.2017 č.j. 1 Azs 328/2016-28.

Dále žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7.12.2016 č.j. 44A 24/2016-16, kde se soud mimo jiné zabýval též požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí zajištění a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 15.8.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 8.9.2017 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadeného rozhodnutí ze dne 15.8.2017 předáno žalobci dne 15.8.2017.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán).* Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. *ve věcech rozhodnutí o zajištění cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.* Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná.* Dle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*

Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*

Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu *„Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany*

- a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo*
- b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“*

Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

V dané věci zdejší soud zohlednil závěr, k němuž dospěl NSS v rozsudku ze dne 28.2.2017 č.j. 4Azs 9/2017-31: „Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.“

Dle názoru soudu v tomto případě byly naplněny důvody pro aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K naplnění uvedeného ustanovení musí být splněny kumulativně tři podmínky: (1) podání žádosti o mezinárodní ochranu v ZZC, (2) existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, (3) možnost žadatele podat žádost o mezinárodní ochranu dříve; k tomu přistupuje nezbytnost zkoumat použitelnost zvláštních opatření (srov. rozsudek NSS ze dne 26.1.2017 č.j. 1Azs 328/2016-28). Nejenže zákon nestanoví povinnost správního orgánu vypočíst úkony, kterých by se žadatel měl účastnit, podle soudu je dokonce nemožné takový výčet provést, neboť na počátku řízení, kde prvním úkonem je právě vydání rozhodnutí o zajištění, nelze předvídat všechny úkony, jež správní orgán bude muset provést.

K argumentaci, založené na důvodové zprávě, přijímací směrnici a rozhodnutí ve věci *Arslan*, soud předně konstatuje, že ustanovení zákona o azylu je nutno vykládat eurokonformně. V případě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se jedná o tzv. přezajištění. Po porovnání jeho textu s ustanovením čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice a s bodem 63 rozsudku ve věci *Arslan* je soudu zřejmé, že účel v souladu s přijímací směrnicí i s výkladem Soudního dvora Evropské unie je obsažen již v samém znění daného ustanovení zákona o azylu. Ani přijímací směrnice nestanoví, že realizace navrácení nebo vyhoštění cizince musí být v rámci stanovené doby zajištění možná nebo důvodně předpokládána. Stanoví toliko kritéria uplatnění zajištění včetně toho, že cizinec byl zajištěn za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění, nikoliv že je nutné, aby došlo k realizaci v době stanovené rozhodnutím o zajištění. Nelze přehlížet, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany (včetně zajištění v jeho rámci) a řízení o správním vyhoštění jsou dvě samostatná řízení a realizace vyhoštění do prvního z nich nespadá. Proto jsou jako celek nepřiléhavé argumenty žalobce spočívající v nutnosti možné realizace vyhoštění žalobce v rámci doby zajištění, neboť by šly proti samému smyslu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, který již byl předtím zajištěn za účelem přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a u nějž se lze domnívat, že žádost podal účelově. Tímto smyslem je prevence žadatelova vyhnutí se navrácení. Nadto po dobu trvání zajištění není ani možné žalobce vyhostit, neboť je zde překážka probíhajícího řízení ve věci mezinárodní ochrany (srov. § 119 odst. 7 zákona o

pobytu cizinců). V souhrnu lze konstatovat, že žalovaný řádně zkoumal naplnění podmínek použití § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na konkrétní případ žalobce.

Soud dále shledal, že žalovaný náležitě formuloval a odůvodnil ony *objektivní okolnosti případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová*, když vzal v úvahu dosavadní pobyt žalobce na území ČR (viz str. 3 a násl. napadeného rozhodnutí); podání žádosti vždy teprve poté, co bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, když byl zadržen policií, zajištěn za účelem realizace vyhoštění a umístěn do ZZC; absenci snahy legalizovat si pobyt dříve, přestože se žalobce mohl volně pohybovat a dostavit se na příslušné místo k podání žádosti o mezinárodní ochranu; opakované porušování právního řádu, a to nejen tím, že žalobce nevycestoval po uložení správního vyhoštění, nýbrž i tím, že byl v minulosti odsouzen k trestu vyhoštění z ČR na 20 měsíců. Soud se se závěrem žalovaného o účelovosti žádosti ztotožnil zejména kvůli nerespektování správního vyhoštění, trestu vyhoštění a jeho ustálenému vzorci chování, neboť žalobce, ačkoliv se mohl volně pohybovat po území ČR své žádosti o mezinárodní ochranu, podal vždy až poté, co byl policií zadržen a zajištěn v ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. V návaznosti na to platí, že byly-li vysloveny důvody zajištění, nic nebrání tomu, aby bylo také zkoumáno, zda trvají.

Nelze také přehlížet, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a řízení o správním vyhoštění jsou dvě samostatná řízení a realizace vyhoštění do prvního z nich nespadá, proto soud jako nedůvodnou označil námitku, podle níž bylo povinností správního orgánu v rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v zajištění uvést konkrétní důvody, ze kterých vyplývá, že účel zajištění (tj. dle žaloby důvodný předpoklad realizace správního vyhoštění) alespoň s jistou pravděpodobností bude naplněn ve stanovené lhůtě zajištění.

K možnostem uložení zvláštních opatření soud uvádí, že se jimi žalovaný dostatečně zabýval v napadeném rozhodnutí (viz str. 4-5); zohlednil opakovaný dlouhodobý neoprávněný pobyt žalobce na území ČR, bez platného dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu; nerespektování povinnosti vycestovat, a to ani poté, co mu bylo správním rozhodnutím uloženo vyhoštění, a dokonce ani poté, co byl odsouzen k trestu vyhoštění. Z toho žalovaný dovodil, že žalobce využívá jakékoli možnosti k tomu, aby se vyhnul vyhoštění a setrval v ČR. Propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, proto žalovaný dospěl k závěru, že uplatnění zvláštních opatření by nebylo účinné.

Dále soud uvádí, že správní orgány nejsou povinny cizince poučovat o všech okolnostech týkajících se řízení, ale pouze o procesních právech a povinnostech. K této subjektivní představě o obsahu a rozsahu poučovací povinnosti se vyjádřil NSS např. v rozsudku ze dne 14.10.2010 č.j. 5As 1/2010-76, ve kterém uvedl, že „*poučovací povinnost správních orgánů v řízeních, které vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku.*“ K „převzetí“ úvah a skutkových zjištění, tedy použití výsledku z řízení o správním vyhoštění, soud vycházel z toho, že zákon o azylu stanoví žalovanému povinnost rozhodnout o zajištění dle § 46a odst. 1 ve velmi krátké době 5 dní ode dne podání žádosti o mezinárodní ochranu (§ 46a odst. 4 věta první zákona o

azyly), vydání rozhodnutí o zajištění je prvním úkonem ve správním řízení (§ 46a odst. 6 věta první zákona o azylu) a mezi vydáním rozhodnutí o zajištění cizince za účelem vyhoštění dne 9.8.2017 a napadeného rozhodnutí dne 15.8.2017 uplynul tak krátký časový úsek, že po správním orgánu nelze spravedlivě požadovat, aby aktualizoval již zjištěný skutkový stav.

Soud dále konstatuje, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce se „*zcela účelově snaží správní orgán přesvědčit o tom, že má na území ČR partnerku a nezletilé dítě, o němž se musí starat a žít, před policejním orgánem však výslovně prohlásil, že na území ČR není nikdo, vůči němuž by měl vyživovací povinnost, a odmítl k těmto údajným blízkým osobám uvést jakékoliv údaje.*“ Z těchto skutečností je zcela zřejmé, že se žalovaný zabýval tvrzením žalobce o jeho rodinném životě v ČR, které však vyhodnotil jako nevěrohodné. Byť žalovaný výslovně neuvedl, že zajištění žalobce nepředstavuje zásah do jeho soukromého či rodinného života, z celého kontextu napadeného rozhodnutí je tato skutečnost zcela zjevná, tudíž poněkud kusé odůvodnění v tomto ohledu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a je z hlediska odůvodnění případných zvláštních opatření zcela dostatečné.

K námitce, že žalovaný nepředpokládal pravomocné skončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve stanovené lhůtě zajištění, ani v maximální lhůtě 120 dnů, soud zjistil, že odůvodnění doby zajištění vycházející z předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně 90 dnů, prodloužené o 15 dnů na podání žaloby a 5 dnů spočívajících v průměrné lhůtě doručování v rámci soudního řízení, nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví. Ke zcela obecným námitkám spočívajícím v porušení správního řádu, přijímací směrnice a uvedenými Úmluvami, soud uvádí, že žalobce nijak blíže nespecifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal namítaná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve věci zajištění žalobce ani práv garantovaných přijímací směrnicí a danými Úmluvami. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto žádnému z účastníků nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 13. září 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně